

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 14 lipca 2022 r.,
w sprawie **P. W.**
skazanego z art. 160 § 2 k.k. w zb. z art. 11 § 3 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 18 lutego 2021 r., sygn. akt VI K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2021 r., sygn. akt VI K [...], Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów określonych: 1) w art. 160 § 2 i 3 k.k. z zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności: 2) w art. 271 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną roku pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1

pkt 1 k.k. jej wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby i na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 200 (dwieście) złotych każda,

Sąd Okręgowy w S., po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez prokuratora i obrońcę, wyrokiem z dnia 22 października 2022 r., sygn. akt IV Ka [...], zmienił zaskarżony apelacją wniesioną na niekorzyść przez prokuratora oraz na korzyść przez obrońcę oskarżonego P. W. ww. wyrok Sądu w S. w ten sposób, że:

- w opisie czynu przypisanego K. R. wyeliminował ustalenie „nie zachowała ostrożności wymaganej w danych okolicznościach i”, a zwrot „skutkiem czego było” zastępuje sformułowaniem „godząc się na”, z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje § 3 art. 160 kk, a nadto wskazuje za podstawę wymiaru kary art. 160 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 k.k.,

- w opisie czynu przypisanego P. W. wyeliminował ustalenie „nie zachował ostrożności wymaganej w danych okolicznościach i”, a zwrot „skutkiem czego było” zastępuje sformułowaniem „godząc się na”, z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje § 3 art. 160 kk, a nadto wskazuje za podstawę wymiaru kary art. 160 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 k.k.,

- z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej P. W. wyeliminował § 1 i 2 art. 85 k.k.,

- jako podstawę prawną wszystkich rozstrzygnięć wskazał przepisy ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego P. W. adw. T. M., zaskarżając go w całości na korzyść skazanego. W kasacji zarzucił:

- „1. naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 kpk poprzez wydanie wyroku pomimo niewłaściwego obsadzenia Sądu, w sytuacji gdy w składzie sądu brała udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3);

2. rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na wydany w sprawie wyrok, które to realizowało się poprzez naruszenie następujących przepisów:

a. art. 424 kpk oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1-3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez sporządzenie uzasadnienia na urzędowym formularzu i tym samym odstąpienie sądu od wskazania powodów uznania dowodów przyjętych za podstawę odtworzonych faktów, a tym samym naruszenie prawa strony do rzetelnego procesu, poprzez naruszenie funkcji wyjaśniająco - interpretujących uzasadnienia oraz funkcji legitymizującej (zarówno społecznie, jak i indywidualnie);

b. art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, a porzucenie na częściowym i zbiorczym wskazaniu, bez podniesienia konkretnych argumentów i z pominięciem rozważań, dlaczego uznano poszczególne zarzuty środka odwoławczego za bezzasadne - co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania sprawy przez Sąd II instancji w granicach apelacji, oparcia rozstrzygnięcia jedynie na części zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nienależytego wyjaśnienia zasadności rozstrzygnięcia sądu odwoławczego w granicach umożliwiających zrozumienie i poddanie merytorycznej kontroli kasacyjnej podstaw tego rozstrzygnięcia zawartego ostatecznie w wyroku, a także mogło prowadzić do powielenia błędów proceduralnych i błędów w ustaleniach faktycznych sądu pierwszej instancji, które to w toku kontroli apelacyjnej nie powinny się ostać;

c. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i w zw. z art. 424 kpk poprzez zaniechanie ustalenia szczegółowego zakresu obowiązków ciążących na oskarżonym P. W. i materialnoprawnej oceny możliwości ich wypełnienia w kontekście sytuacji panującej na sali porodowej oraz dopełnienia obowiązków przez szpital, i tym samym ograniczenie się przez Sąd do ogólnikowego przywołania ustaleń Sądu pierwszej instancji, z pominięciem statuujących zakres obowiązków oskarżonego - standardów i przepisów obowiązujących w dniu narodzin K. G., w sytuacji, gdy ustalenie szczegółowego zakresu obowiązków P. W. było niezbędne dla prawnokarnej oceny jego zachowania i możliwości ich wypełnienia”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co musiało skutkować jej oddaleniem na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut dotyczący nienależytej obsady składu Sądu orzekającego w postępowaniu odwoławczym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [w składzie tego Sądu brała udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego w S. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3)] jest oczywiście chybiony.

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, stwierdzono, że jakkolwiek Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust.1, to jednak **brak jest podstaw do przyjęcia a priori, że każdy** sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W skardze kasacyjnej obrońca nie podjął się nawet próby wskazania na zaistnienie konkretnych okoliczności wskazujących, iż sędzia Sądu Okręgowego w S.- P. L. nie spełnia standardu niezawisłości i bezstronności wynikających z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego przeprowadzanie z urzędu swoistego postępowania wyjaśniającego w tym zakresie na etapie postępowania kasacyjnego. Zresztą zarzut taki nie był podnoszony przez obrońcę w postępowaniu odwoławczym, co sugeruje, że zarzut kasacyjny związany jest tak naprawdę, nie tyle z faktem rzekomo niewłaściwej obsady sądu, lecz po prostu z wydaniem w sprawie rozstrzygnięcia, z którym strona się nie zgadza a wniesienie kasacji na innych

podstawach jest niedopuszczalne. Reasumując, wobec braku wskazania jakichkolwiek okoliczności innych niż sam fakt powołania SSO- P. L. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w S., które mogłyby odnosić się do osoby tego sędziego i wskazywać na rzeczywiste wystąpienie wadliwości w postaci orzekania przez osobę wykazującą dodatkowe elementy zależności lub powiązań z władzą wykonawczą, rzetelność procesu w aspekcie wymaganej bezstronności sędziego i niezależności, zdaje się nie budzić wątpliwości. Nie są zaś Sądowi Najwyższemu znane jakiegokolwiek funkcjonujące w przestrzeni publicznej informacje czy publikacje tworzące przesłanki do stwierdzenia istnienia jakichkolwiek związków tego sędziego z władzą wykonawczą, sugerujących konieczność przeprowadzenia z urzędu testu na jego bezstronność i niezależność.

Pozostałe zarzuty jako niedopuszczalne z mocy prawa (art. 523 § 2 k.p.k.) nie podlegały rozpoznaniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[as]